

Szaniszló Judit

NESZHARISNYA. ÖLTÖZZ, FÜL! (II)

2005

Irigységem nagy veres daganat lesz a sarkamon, ami akkorára dagad majd, hogy végül gömbölyűvé válik, és én majd gördülök csak a nagy veres talpaimon, fájok és irigykedek. Kicsinyességem összeszűkíti majd a szemem, kis résen kell nézmem a világot, mindent kicsinek látok majd, magamat pedig a legkisebbnek. A hajam az ingerültségtől szépen lassan kihullik majd, fázni fog a nagy formátlan és fed(dhet)etlen fejem, nem lesz mivel takarnom magam, a végén a füleim is letörnek.

– Mondja, kedves kiskisasszony, szabad lesz egy hábkönyű, keserédes matinédugásra? – kérdezi a tudatom alatt a napi királyfim, nyújtja közben felém. Kezét. Is. Királyfi nincs. Ez a nap sincs. Tízkor már *ágybadug*, és nem ereszt reggelig.

Lányok számolnak, fiúk jogorvosolnak, akinek nem jut semmi, blogot ír. Az ablakból látni, ahogyan színkódos papírgranulátumokat köp ki magából egy iratmegsemmisítő/nyomda csöve. A cső a falból jön, nejlonnal körbezsákolt vége egy konténerbe ér. Az alagsorban fogy a pacal és a rakott kel. Mindenki tegez mindenkit. Lassan az összes gyomor megtelik, a granulátumok ma zöldek.

Szeretnék a férfiakról írni. Nem úgy, mint disznókról, és nem olyan rendszerben, amiben az origó a le nem hajtott vécéülőke, hanem úgy, ahogyan a férfiak szoktak a nőkről. Nagyon tisztességesen tudok odalenni a férfiakért, nem egyért, nem kettőért, hanem számomra is meglepő módon egyszerre szinte mindegyikért. *Jajjicák* és *gyöngyszemek*. Megnyerő bennük a férfi (*tisztelem benned a nőt* analógiájára), kedves a kedvességük, sőt megkockáztatom, még a seggfixációjuk és a mellmagassági elbambulásaik is megnyerőek. Nemcsak mint nő mondom ezt, hanem mint körúti figyelő is. Ki lehetne belőlük rakni egy besztóftot. Tényleg, van most divatja férfiakat szeretni így amblokk, kis darabokban? Ebből egy kis pofaszakállat csippantok le, abból a bal kezét, amabból a kis gyöngybetűit meg a kommunikációs gátjait. Ez már-már darabolós gyilkosság, ezt még újra kell gondolnom. Patchwork shopship. Jó, persze, ebben az én szorongásaim is benne vannak, de ez olyan bonyolult. Most veszek egy nagy levegőt, ééés.

Szocreál vasárnap: macinaci, fürdőköpeny, fejen a törülközőturbán, bal kézben a sör. Sörségét tekintve közegbarát, típusát tekintve közegidegen (Heineken). Jobb kézben felsőkategóriás fokhagymás parasztkolbász, hón alatt Szatmár befőttésüveges Aranya – valami eszméletlen finom csemege bébiuborka –, fülem mögött libazsír és fokhagymakrém. Boldog böfögésem arisztokratikus. Otthon vagyok. Íme hát megízleltem hazámat.

Nem győzők csodálkozni, hogyan pattanunk le egymásról, a világ meg én.

Alulról aknáztam a felsőkategóriás étkeztetési rendszert, volt, hogy direkt hangosan bőfögtem. Hanyatt feküdni a padlószőnyegen akkor még nem jutott eszembe.

Pastát akart, és házi készítésű szószokat, meg hogy ne legyen rajtam bugyi. Háromszor hívtam föl – ill. csörögtem rá, és ő vagy visszahívott, vagy nem, már nem emlékszem –, hogy mégis milyen. És akkor elmagyarázta – hoppá, ezek szerint legalább egyszer vissza is hívott –, hogy hogyan képzelel ő ezt: én kitalálom, megfőzöm, és ő majd meg-
eszi boldogan, akármilyen is lesz az, a lényeg, hogy pasta lesz és szósz, és hogy nem lesz bugyi meg egyéb zavaró tényezők. Még a telefonban is nagy kezdőhangokkal tudta mondani azt, hogy *Te*; éreztem az intonációiban, hogy virágot fog hozni, hogy ez egy ilyen virágosan és bugyitlanul kiszámítható meglepetésvacsora lesz, olívaolajosan cup-pogós és füledt, és nekem meg kell majd lepődnöm, és neki meg kell majd lepődnie. Szép koreográfiák szerint tudtunk amúgy mindig egymásra csodálkozni, aztán elegánsan és gátlástalanul egymásnak esni. A szószok meg közben a hokedlin bőrsődtek.

A fejemben most szószok keverednek keresztnevekkel, nem is, inkább csak eggyel, a fregolin bugyik száradnak, talpam alatt fű terem, tegnapelőtt negyedike volt épp, és mintha minden összefüggne mindennel, még a semmivel is. Hallom a saját hangodat, magamban, lassan, gondolkodva jársz, zárod soraimat, maradsz tisztelettel minden, amit magaménak hittem, benne vagy a világirodalmam összesében.

A csomagtartóban egy összecukott tolókcosi kotyog, ide-oda vergődik, neki is kéne már a tér, hiába. Akkora a köd, hogy Apa áll a rálóg a kormányra, annyira koncentrálni. Apa szerint kivédhetetlen szituáció gyakorlatilag nem létezik, kormányra érő áll a is ezt az igyekvést illusztrálja. Apa figyel, és kivéd. Apa kocsit most hadd ne hajtson már, ez most annyira magas labda lenne, ez most annyira nem elegáns lenne. A hazafelé utak a víztározó mellől ilyen epilógus jellegűek. Összefoglaljuk Ali bácsit, a kis másfél éves mozgáskoordinációját, Zs. legújabb becsípődését meg Ica mama ízületeit. Az epilógus általában harmincöt perc, ekkora ködben majdnem egy óra, K. hízott, P. rendes a gyerekekkel, J. csak ül, és sose beszél, nahát. Húsz perc után most el is távolodunk kicsit az aktuális hűsvéti panelektől, fogynak az ünnepi toposzok, otthon meg még sehol. A Borsodchem főkapujánál a Villányi úti Pető a téma, az ércelőkészítő mű mellett már a népfrontos gyűlések. *Apátok népfrontos volt, az, Anyátok egyszer Pozsgaynak írt egy kérvényt, ami után meg is változtattak egy rendeletet az intézetben, nem is semmi ám ez, Uszó két lába talán épp akkor volt derékig begipszelve, jól el is rontották azt a műtétet. Is. Voltak konduktorok, akik nálunk kezdtek dolgozni a Villányiban, aztán vagy külföldre szöktek munkát vállalni, vagy a Herminába fokozták le őket, nem tudja Uszó se biztosan, csak gondolja, mondja, és akkor már látszik a városhatárjelző tábla, a temető jobbra, mellette a Tesco és a benzinkút, a tolókcosi végre kikerül hátulról, és hát kivédtük, újra otthon, édes.*

Múltgenerátort vennék kilóra. Ki kéne ezt az egész trágyadombot pucolni.

Tavasz vagyok, dögöljek meg, tavasz vagyok.

Általában a lábaim közé szoktam támaszkodni az irodai forgószéken fél tenyérrel, pihenés gyanánt. Ma félrekönyököltem, és beestem a saját lábaim közé. Komolyan ráncolom a homlokom az utcán, mintha, komolyan kopogtatom a cipőm, mintha, feladok melegen ajánlott borítékokat magáncélból munkaidőben a köznek, mintha, izgulok,

mint egy brazil szappanoperahősnő, azt képzelem, hogy minden az, ami, modern feminista filozófiákat gyártok, sokféleképp illatozok, tekergetem közben két ujjal a hajam. Tavasz vagyok, mondom, manifesztálódok mindenfelé. Kedélyes hangulat iralkodik az urodában, ilyeneket mondok, betűcserélek indirekt.

Amikor nálam alszik, olcsó fehér szalvétába csavarva hozza a fogkeféjét, odateszi a szennyeskosárra, mellette egy Bakery feliratú nylonban meg a zöld fésűjét. Azt a nyeletlen fajtát, ami egyik végétől a feléig mérsékelten sűrű, felétől a másik végéig meg nagyon sűrű. És nagyon ronda. És nagyon otthoni. A kék szerelősruhája a bugyispolcom alatt lesz összehajtogatva, mostanában már a gatyamadzag se tudja eléggé összetartani, hasban lötyög neki, mikor fúr és tiplit nyálaz. Persze máskor és máshol is lötyög neki, de én akkor és így látom a legjobban rajta a hiányt. Szereti a barna cipőket, minden kiraktnál megáll, egyszerűen hihetetlennek tartja, hogy a hajók ennyire kivilágítatlanul közlekednek alkonyatkor, hogy a Mekiben csak nyolcvan forint a tölcseres fagy, hogy vannak emberek, akik az aluljáróban szedik magukra és hirdetik fennen a hitüket, kihangosított gitár és dob mellett énekelve, Burger King segge partján. Az ágyamban szeret aludni, ezt tudom, bár sosem mondja, csak hangosan szuszog még hajnali négykor is, otthon olyankor már a plafont szokta bámulni ébren. Sose tudok róla másképp írni, csak így sehogy se, csak így mindenhogy. A Jóapám.

Rohad az egész lakás. Az elsötétített ablakból hallgatom, hogy szirénázik egy nászmenet, se köpni, se nyelni nem tudom ezt a vackot a torkomban, úgyhogy kérek szépen egy kalasnyikovot. Előbb a kezet durrantanám szét, ami a dudát nyomkodja, aztán azt a nyúlós labdát a torkomban. Köszöntem tisztelettel.

Még másodikban is sokszor pisiltem be az osztályteremben. A székem alatt állt a tócsa. Oka egyszerű. Nem akkor engedtek ki végére, amikor pisilnem kellett, hanem akkor, amikor szünet volt. Baszhatták.

Apa mossa a Škodát, az erkélyről látni. Tíz emeleten egyszerre fő a vasárnapi húsleves, egyszerre sül a rántott hús. Pappági lóg a mászókan, puskásjuci matekleckét ír. Együtt lüktet a tíz emelet, az egész kék erkélyes ház. Buriéknál a kádban úszik két ponty, tímeja megint megbukott. Csókolom, évi lejöhét?, a bátyám járnai tanul a nagyszobában. Szól a tesla, hatéves lettem.

Például beleharaphatna a fülembé a járókelő. Szentimentális lettem. Lassan egy százas papírzsebkendővel párnázom ki a hétköznapijaimat.

Hurrá Lézi, nyaralunk!

Beléptem az ajtón, nehéz a hátizsák, a bal kezemben meg egy marék szórólap az itt hagyott postaládából letről. A kispárna a jobb kezemben vizes, körúti eső vizezte. Segítettem levenni a táskámat, adtam két puszit, *hiányoztál*, mondtam. Zörögtek a büdös tengeri kövek a táska felső zsebében. *Kimosok rám, inkább én.*

Segítő és óvatos anyai kezekkel markoltam ki a csomóra kötött szennyeseimet. Ma nem voltam bumfordi magammal. Kimostam a kagylószagot is a fürdőruhákból, meg a rothadt fügyenyomokat a szandálomból. Hálás voltam és elcsigázott. Mutattam nekem képeket, aztán lemerült a gép. Beraktam még egy adag mosást, hogy majd inkább mégis én. *De szépen lesültél*, mondtam nekem, és megsimogattam az arcomat. Ettem ropit, hazait. A tükörben néztél engem, néztem magadat, *lefekszem*, mondtam, jó

éjt, mondtam. Barna vagyok és kipihent, örülök kéne, hogy látlak engem. *Majd holnap*, mondtam mosolygva, hiszen én az ilyeneket mindig megértem, és azon nyomban a bal oldalamba fordultam. Úsztam kicsit a víz alatt, ezt elfelejtettem mondani, kép is van róla, de nem vagyok felismerhető. *Szeretném látni*, simogattam meg az arcomat megint; akkorra félig aludtam. Éreztem valamit, de már olyan volt, mintha csak képzeltem volna.

Elpirulni vágyom, ezt most álmodtam, és le is írom, hogy reggelre el ne felejtsem.

Ha ínyenc lennék és jól főznék, senkinek nem árulnám el. Szándékosan nem ismerném fel a fűszereket a boltban, azt mondanám, a legolcsóbb trappistát szórom a tejfölös tésztára otthon. Ha nagy, formás melleim lennének, direkt takarnám őket, leszorítanám valami műszálás borzalommal, utálkozva beszélnek a szexről, és nem tudnám egy pornósztár nevét sem. Ha kicsi, formás melleim lennének, homorítanék a sportpóló alatt, hogy még azok a kicsik se látsszanak. Az amúgy fényes és könnyen kezelhető hajam kéthetente mosnám csak meg, kemény munkával fakóvá és töredezetté tenném. A megható filmekben a moziban hangosan röhögnek, otthon meg egyedül sírnék rajtuk. Érdes, bűgő hangomat titkolnám. Valami hangmagasító berendezést raknék a nyelvem alá, ha vinnyognék, még a buszablak is kiszakadna a helyéről. Rühös macskákat puszilgatnék mások előtt a lépcsőházban. Azt mondanám mindenkinek, hogy a rejszolás a sátán szüleménye. Testtorzító berendezés is lenne rajtam, mindenki tőlem undorodna. A hónom alá minden reggel döglött halakat dugnék, a nehezen megszerzett pattanásaimat jól elvakarnám. Én lennék a legjobb nő a világon, de csak én tudnám. Jól kibabrálnék veletek, rajtatok szórakoznék.

Mesetroli. A 70-es vezetője, azé, amin ülök, egy kereszteződésnél lelassít, és csókot lehel a szembejövő 78-as troli vezetőjének. A 78-as troli vezetőjének griberlije van és csüngős fülbevalója, még azzal is képes mimikázni. A következő megállónál egy apuka felszáll egy kislánnyal, akinek kezei és lábai petyhüdtlen lógnak. Apuka ölébe igazítja a buta kis testet, azután gyengéden az ötévesforma kislány fülébe suttog, *nézd, Rita, virágok nőttek a nadrágodra!* A következő megállónál valakinek madárhangon csicse-reg a mobilja.

Tökéletes lenne. Reggel betenné nekem. Én azt mondanám, szeretem, felkelnék együtt, és elkezdénének egy tökéletes vasárnap délelőttöt. Megkenném a kalácsot-kenyeret, ő szeletelné a paradicsomot, kiöntené valami porcelánba a bolti lekvárt. A gyerekek 100%-os pamut hálóingben mezítláb rohangálnának a padlófűtésen, háttérben szólna Minimax házimoziból. Leülnének együtt a nagy ovális asztalhoz, aminek a helye úgy lenne kiválasztva, hogy természetes fény mindig érje, akár esik, akár fúj. Mosogatógép nem fontos, lehetne kézzel is ellögyöbölni azt a keveset, előlött most elsiklunk. Ökotudatosak lennének. Nagymamáknál nagyokat játszanánk, olvasnánk kedvenc könyveket, megbeszelnék kedvenc filmeket. Mert kedvenc könyvek és kedvenc filmek azok kellenének, ez pl. a mosogatógéppel ellentétben fontos lenne. Zörögne, frászt zörögne, inkább csilingelne az amerikai konyha bejárata fölött egy szélcsengő. Vennék családi jegyet az állatkertbe, a gyerekek néha elrohangálnának. Elmondanám neki, mit várok az élettől, törekednék a konkrétumokra minden nap, így vasárnap is. Afrikára, Kantra nem gondolnék. Csóknál a nyelvünket nem használnánk. Este lecsavarná a fejem, lecsatolná a lábam, és kivenné a szívem. Tökéletes lenne. Reggel aztán megint betenné nekem.

És akkor pont nem azon kéne gondolkodnom, mint most. Akkor mondjuk üldöznének a nagytermészetű és kívánatos, kellőképpen pikírt hímek, dominálni akarnának és letarolni, én meg persze csak rágnám a körmöm a sarokban, és finnyásan hajtanám el őket hűvösebb és higgadtabb tájakra. Akármít húznék magamra, jó lenne a vonalvezetésem, és hiába akarnék észrevétlen maradni, minden enervált dominánshím ki akarna hátrálni az apátiájából, bele egyenesen az én zsibbadt ölembé. És akkor én persze pont nem azon gondolkodnék, mint most, hogy gyere már, aztán ugorj egy nagyot, te mamlasz, hanem frigid lennék és kezelhetetlen, mint egy marék szárazbab. Akkor soha senki hozzám sem érhetne, mert nem hagynám, és ettől mind el akarnának pusztulni. Engem meg marhára nem érdekelne.

ZETOR LEILA: SZINESZTÉZIA

Szájszag.

A lírai bakancslelkem azt mondaná, ha tudna beszélni a lírai cipőnyelvével, hogy most úgy érzi magát, mint akit fényesre keféltek. Ó, én cipőszerű lírai lelkem, mostan moka-színes tintákról álmodom. Annyi történt csak, hogy tisztességben végigaludtam megint egy éjszakát.

Beszéltem Anyának a börtönről. Meg P-ről, anno.

Most miről fogok neki mesélni legközelebb, ó, nem tudom.

P. rám csörgetett a mindigsemmiből, menjünk szerinte vacsorálni. Akkor még nem volt inzulinpumpám, nem volt ilyen egyszerű, mint most, de persze ez kit érdekelt. Akkoriban tehát kétszer vacsoráltam. Korrektor, alapozó, szemöldöksíp, arcpiros, pillaspirál, fehéres héj, legyen kint egy kicsi has, de ne legyen szivacsbetét. Valahogy neki nekem könnyen ment, így ez azóta másnak se nekem. Szóval köteggben volt neki farzsebben kitérdekelhonnani pénz. Jó volt vele gangsztafeleséget játszani. Szép zakói voltak, és kurvasokat olvasott. Vacsoránál kurvasok jattot hagyott, mesélt nekem kurvasokat kurvanevetve.

Kurvaszerettem, na, kurvaszeretem.

Lassan akkorára nő bennem a szplín, hogy rám küldi a sznobbik énem az ízlésrendőrséget.

Csak tudnám, mitől nem fáj a fejem.

(Ízlésrendőr, jöhetsz.)

Alsóban viccesnek találta mindenki: szorosan magamra kulcsoltam a kezem, a bal kezemmel a jobb csípőmet, a jobb kezemmel a bal derekamat taperoltam, háttal álltam mindenkinek, úgy táncoltam az osztálybulikon. Ma este megint kipróbáltam, umm-cacáztam egyedül. A tükörben néztem meg magam hátulról, már amennyire ez ilyen kitekert pózban lehetséges. Még mindig vicces.

Délután voltunk Ilanénnyénél, aki még él, viszont egész nap elviselhetetlen fájdalmi vannak, és pisiszagú a konyhája meg az aprósüteménye. Ilanénnye sírt, és mi nem értettük pontosan, mi baja. Csináltam róla képeket, a vaku nélküliek nem igazán sikerültek. Imruséknál teleettük magunkat töltött káposztával és krumplis buktával, hazafelé pedig bemásztunk a kastély kerítésén, ahol Anya megmutatta, hol vette át ő – a bányatelep főmérnökének kisebbik lánya – az évszórón a jutalomkönyveket. Uszónak estére megint elviselhetetlen görcsei lettek. Anya hazafelé a kocsiiban elmesélte, hogyan ugrott le a húszemeletes tetejéről valami ismerőse anyja. Egész nap pompás kirándulóidő volt.

A kvázimódóst, aki egészen és egyre jobban olyan. Hetente többször látom. Van valami veleszületett állapota. Harminc körüli fiatalember. Sántít, fáj neki minden lépés. Ma egy karton harmadliteres Eviant cipelt a sarokra, besegít a pizzériában. Óriási feje és nagy, kidülledő szemei vannak. Amúgy alacsony. Utálom ezt, hogy ennyire leírható, de mit csináljak, ilyen. Négy vonással körbeírható.

A nyurga szendvicsembert, aki mindig minden nőre mosolyog, és mond nekik valami ordenárét. Szeretettel mondja, figyeltem. Néha ide hugyozik az indiai nagyker mellé.

A magas vékonyt, aki legtöbbször az anyjával jár. Ő is valahogyan beteg, ő is harmincasnak tűnik. Járáshibás, és valamiről árulkodik az arca, csak nem tudom, miről. Az egész arca egy nagy fogsor. Mindig van nála egy nejlonszatyor. Gyorsan öregszik, egy éve még csak huszonéves volt.

A sok kendős nénit, akik bebambulnak a sarki ruhaáruház kirakatán. Valami ide vonzza őket, én soha ennyi kendős nénit a belvárosban még nem láttam. Tetszenek nekik a ruhák? Vagy csak árcédulákat keresnek, és aztán elhúlnak? Nem tudom. Mind egyik feláll a párkányra, hogy jobban belásson.

A juppifodrászat előtt a személyzetet. A nagy fenekű melírozottat, akit szeret a nagy fenekű férje, a lányfejű fiút, aki minden délelőtt 11 körül egy nagy fém sminktáskában hordja be a fodrászatba az imidzsét. Meg a minden héten újakat.

T. Világ,

sajnálalak, utállak, kihánylak. Cipóra veretted azt a kevés elvemet is, te szemétláda. Miattad fáj a fejem. Szeretnék benned hanyatt feküdni és úgy maradni, míg fájdalom nélkül el nem felejtelek. Te gecsi.

Anyának voltak elvei, korához és neméhez mértek. Fiatalon házasodni akart, két gyereket szülni, boldogan élni-halni. Szerette az apját. Az apja az apja volt neki, úgy, ahogyan az kell, kár ragozni. Szép szál legény, főmérnök úr, szeretete feltétel nélküli és a többi. Anya kliséi úgy öt éves korától kezdve vele együtt nőttek-növegettek. Volt neki mindenkori apaképe, kiskorában nagyszerelme, nagykorában nagyszerelme is. Huszonhárom éves korában betolták a szülőszobába egészséges gyereket szülni. Aztán kitolták a gyerek nélkül. A gyereket három nappal később megnézhettem, kezébe akkor még nem vehette. Járnai ugyan 33 év alatt sem tudta megtanítani, viszont nagyszerűen megtanult elvek nélkül élni. Sokszor írt levelet a férjének, aztán vagy átadta neki éjjelenként, vagy nem. Homoszexualitás, emancipáció, természetes szelekció neki már sehogy sem – így se, úgy se – meg sem kottyán. Na jó, ha káromkodom, azt utálja. Sze-

rintem fogalma sincs róla, hogy nem vaskalapos. Egy csomó mindent el is rontott szerinte, de szerintem ezt körülötte senki nem bánja igazán. Tegnap a telefonban azt mondta, ne bőgjek, szerintem most is ezt mondaná, és bőgne velem együtt. Mi van, hogy jön ez ide, kérdezed, ugye, hát a kérdésed jó, fogalmam sincs, de valahogy csak.

Holnap elkezdem írni az Ambíciók nélküli embert, befejezem pár hónap múlva, eladok belőle sok tízezeret, aztán amikor gazdag leszek, kiegyensúlyozott, megfilmesítenek, lefordítanak, kanonizálnak, szeretőim megutálnak, na, majd akkor lenyilatkozom a Narancsnak és a Nők Lapjának is, hogy tele vagyok új tervekkel és ambíciókkal, és már nem rágom a számat – álmodom néha, aztán persze felébredek éjjel, hogy nem és nem kapok levegőt, és elgurultak a sohasem látott ambícióim, és hogy akkor, na, holnap tényleg elkezdem megírni azt a könyvet, ha majd világos lesz, na, majd akkor biztosan, mert új nap, bifidus essensis és egészséges bélflóra, tudatos lakberendezés és tudatos társkeresés, újrakezdett ágynemű meg egy rakás újrafeldolgozott és újrakezdett mondat.

(intonációs lecke lányoknak:) – *A faszt fogadtam el!*

Kimaradt egy piroshetes, tömeg volt. A hónom alatt beszélgetett két festett szőke, a kanyarban menetrendszerű hurutos cigiszájszag csapott orrba. *A mama szerette Pistát, vigyázott is rá, míg kicsi volt, Pista meg ezt jól elfelejtette. El sem jött a temetésre. Elfelejtettek ezek mindent. Amikor mondták Pistának, hogy a mama végleg elaludt, köszönés nélkül magára láncolta az ajtót. Aztán különös dolgok történtek. Halála után a mama elfújta a gyertyalángot, a mécesstartó házikó aljára viasszal jeleket rajzolt. Felvette a telefont, pedig a szobában nem volt senki.* Fent kapaszkodtam. Nem volt ellenőr a buszon.

„Egy kisebb, körte alakú izom, ami a comb forgatásában játszik szerepet”, na, az fáj nekem a jobb oldalamon már hetek óta. Nehezen forog a combom kifelé. Szétrakni egyáltalán nem tudom őket, visítanom kell, ha hirtelen jobban széttáródnak. Nem tárom őket szét, slussz. Egyszerű fizika. Tegnap óta a fájdalom felkúszott a jobb csípőmre. Ha bal oldalra nyújtok, akkor enyhül. Katartikus húzóerő érzés, egyszerűen lehet tudni, hogy a körte alakú izomnak ez jó, jónak kell lennie, mert csak. Ma húsz percet töltöttem a konyhapulton úgy, hogy ráhajoltam a felsőtestemmel balról, a jobb lábamat meg közben behajlítva, a bal térdemen pihentetve próbáltam kifelé tární. A gyakorlat végzésekor a csokis keksz a számban nem kötelező, de ártani nem árt.

A hangulat itthon uralkodik. Kinek a milyen.

Már a dagasztás, a nyújtás, a töltés és a sütés közben is érzem, ahogyan rakódik az ünnepi év végi háj a csípőmre meg a combomra, és mire a tepsiket kiviszem a sütőből, akkorára nő a lovaglóhájam, hogy álltamban is megremeg. Nálam tényleg agyban kezdődik a lerakódás, ott viszont már elkezdődött. Négy mákos és négy diós. Mazsola nincs benne, kukacos volt, szemét lett, van helyette cukrozott narancshéj benne. A mákdaráló heveny izomlázat okoz, a csúszós lépcső pedig kékre zúzott lapockát. Anyánk dereka meghúzódik, miközben ő – anyánk – karácsonyfadíszeket válogat a padlón. Azóta csak négykézláb röhög, pisilnie szintidőn belül bajos. Apánk lábát feltöri a cipő, miközben vasalóért áll sorba a plázában, szeme alja már ödémás kicsit. Uszónk egyelőre zökkenőmentesen gurul, de azért a túlevelekkel neki is vigyáznia kell. Pizsi, zok-

ni, pulcsi, album, csomi, köszi, puszi, cucci, vacsi. Persze ne együnk előre, hagyjunk papírt jövőre.

Halászlében az élő hal, kókuszgolyóban a fülledt erotika, pehelypaplanban a hólapát vagyunk. Ünnepi Évvégi vagyunk.

2006

Attitűdöm különös: ha kinyalnak szellemileg, pironkodom, tagadok, élheterlenkedem, ha nem nyalnak ki szellemileg, „csak” szeretnek, és maguk módjára biztatnak, elkese-redem és irigykedem. Leginkább a túldimenzionálatlanságára meg a józan egyszerűségére. Túl vagyunk az első hisztimen. Ölelés nem volt, csak kamera és hangszóró és mikrofon. Szájbergalaktikus zűrbázis vagyunk.

Megbírjuk, muszáj.

Zenbuddhista nyugalommal küzdenek az önéletrajzaim az internet sok szabadsági fokán. Frászt, nem is küzdenek azok már, fádul megadják magukat, hagyják, hogy beléjük lássanak, beléjük kérdezzek, beléjük gondoljanak, aztán hogy kigondoljanak és kiseressenek belőlük. Fejük van, amire vadászni kell, kisdurranás, nagydurranás, ugatás, ráharapás, de aztán mégse. Lábuk van, ami széttár, összezár, nagyon kellene, kicsit kellene, mégis kellene, másra kellene, nem is kellene. Edződnek, keményednek, szakadnak, kunkorodnak, állják a sokféle lap- és betűtípust, a nyomtatót, a főnöki és asszisztensi íróasztalokat, a karcolászó tollakat, a személyzetis filctoll nonfiguratívjait (paca, firka, férfinév), a főnöki porcelántoll figuratívjait (csiga, kocka, szivecske), a hideg kávét, a felkiáltójelet a nyolc éve elvégzett protokolltanfolyam sora mellett, a szopást, a nyalást, a próbafeladatot, a változó fizetési igényeket, a nettót, a bruttót, a szájszagot, a pénzsagot, az erős-de-ne-túl-kézszerítést, a rövid-de-ne-túl-szoknyát, a meta-de-ne-túl-kommunikációt, a térképen bejelölt utcaneveket, az alacsony asztalokat, a sosem elég széles háer-mosolyokat, a tegezést, a magázást, a lapra szerelt irodákat, az egylégtérű introvertáltságot, a csapatszellelű kreatív életvidám motivált együttbármit nyitottságot, a szokottönszorongani?-t, a passzív, de feleleveníthető nyelvtudást, a jobb felső sarok pixeles mosolyát, a közigazgatási határon kívüliséget, az oda-füllesztett eufemizmust, hogy kihajtogatják, hogy beszakítják, hogy újrafelhasználják, hogy szabadgondolkodás de azembervégül túlélőszpöcök és sokanvagyunk. Szabadság. Ittenhordozák. Véres. Ez *minden*, amit mondhatok. Ez az én sajtuszabadságom.

A blog az az, hogy a *színház*, a *vonat*, a *gyöngyhagyma*, a *rétes*, a *mozi*, a *zöldfűszer*, a *fácán* kicserélődik, kicserélődhet valami másra, a felsorolás valami másfajta felsorolásra, a felsorolás egy felsorolásmentes időjárás-jelentésre, a sorrend egy más sorrendre, a sorrend a sorrendenkívüliségre, a névszó a fotóra és így tovább. Van valami közös állandónk. Az enyém is, meg azé, aki kicseréli, átírja, vagy csak simán megírja, nulláról megműveli. Zlaty Bazant fog jönni. Az írás most kicsit magamé. Mondom, mindig kicsit azé, aki megműveli.

A spirális vezetékek behúznak, ellendolgoznak: uszítanak, zaklatnak, vezeték nélkülivel gyorstüzelnek. Pedig én részemről szívesen fizetnék többet is akkor, ha békén hagynának direktmarketingileg! Ha nem szorítanának sarokba azzal, hogy és azt még megkérdezhetem, hogy miért nem? Persze negédesen és szájfényesen, hogy én kérjek elnézést, amiért segítőrlés közben nem óhajtok tarifát váltani. Engem nem érdekel,

hogy tízzel több itt így csúcsidőben, mint ott úgy csúcsidőn kívül, hogy a több az kevesebb (Jézus él! És feltámadunk!), mert nem akarok összehasonlítani (nem akarok feltámadni), nekem ez a három szín – piros, rózsaszín extrikolor-kék – szükséges rossz, nem ez az életem, nekem a hagyományos mosópor is jó, én nem akarok minden nap a kedvenc fehér blúzomban feszíteni, inkább rá akarok fizetni. A szürke nekem szép szín, én átverve akarok lenni, én duplájáért akarok perkarakter pötyögni, permásodperc kényszerbeszélgetni, hátam mögött nemtájékoztatva lenni, köszönöm, mennyi leszaz, bzmng. Nem tudom burkoltan leírni, na, pedig úgy akartam. Szóval van munkám. Meg van másom. Most telefonált, hogy siet, mert várja őt kint Ilonka néni. Fáradt vagyok. Ezt is burkoltabban akartam, de tényleg, ez van.

Fáradt vagyok.

Van egy asszisztensnő, aki ugyanazt a gyógyszert szedi, amit én, az anyja elmondta, tudom. Lombikprogramra készül, azért szedi. Én másért. Az anyja a kezelőorvosom. Az anyjának ugyanaz a baja, mint nekem. Neki nincs még pumpája, mert nincs rá ideje, de majd lesz. Ezzel etet engem lassan egy éve. Amióta engem rábeszél, és nekem már van. Anya és lánya, főorvosnő és asszisztens. Az asszisztensnő keze öregebb, puritánabb, mint az anyjáé, de valahogy őszintébb. A keze. Már ha ez lehetséges. Nincs eltakarva zselével, porcelánnal, franciamanikűrrel, mint az anyjáé, megírja a vizsgálat eredményét és kész. Kedves, figyel, beszél, nem csak tömködi a teret meg az időt. Hozzám, velem, nekem van beszélve. Van egy vak lány, jön ki a nagyposta ajtaján. Küzd azzal a – sok alárendelő jelző lesz, muszáj – idióta nehéz műanyag átlátszó karcos hőszigetelésre kitalált gusztustalan „függönnyel”, amit nem lehet szépen és funkcionálisan széthajtani, csak otrombán. Hogy még a látó is belefejel, ráejti a szembejövőre, a mögötte lévőre, a vak lányra. Súlya van, annyira béna az egész, a lány tartja előre a fehér botot, és nevet, én meg bogozom ki abból a merev szarból. Van egy fiú a héven, nyolc körüli, egyedül utazik, velem szemben ül. Egy darabig olyan, mintha az anyja lennék, szerintem a többi utas azt is hiszi. Ilyen kicsi fiú ne utazzon egyedül hévvel, ezt gondolhatják, ezt gondolom én is. Szóval egy olajos felületű, színjátészós fémlemez van a kezében, Csepeltől a Borárosig azzal babrál. A táskája szíját akarja vele elnyesni, de nem megy, én rá se nézek, innen lehet tudni, hogy nem vagyok az anyja. Az üvegen át figyelem. Nem vagyok az anyja. A lemez életlen, se a táskaszíját, se a susogós gatyája zsebét nem tudja vele elnyiszálni. Karcol az olajos fémmel a fém ablakkeretre. Rossz hallgatni, rászólnék. Nem vagyok az anyja.

– Szeretem a munkámat. (...) Szeretem a munkámat (...) Szeretem a munkámat. *[ítt Text voicememója jutott eszembe, a fenébe, csinálni kellett volna egyet most nekem is, hagyott szüneteket a mantrák között, de két percen belül háromszor elmondta ugyanazt, ez tuti, már gyanús]* Egy szenvedélybetegekkel foglalkozó intézménynek vagyok a vezetője. *[rágóújt]* Hentente öt napot Pestre járok. Hétfőn reggel megyek, pénteken délután jövök. Írom a pályázatokat, varrom a lányokkal a függönyöket. Szeretem a fiúkat. A változás számomra magában foglalja az új lehetőségeket is. Hálás vagyok azoknak, akik kitértak Miskolcra. Szeretnek engem a régi kollégáim, harminc évig voltunk együtt jóban-rosszban. Hiába, harminc év nagy idő. Szeretem a fiúkat, akikkel foglalkozom. *[rágóújt]* Szendélybetegségük *[névelő nélkül]* valamilyen hiánynak a pótlása. Foglalkoztatni kell őket, hiányukat *[névelő nélkül]* valamilyen hasznos tevékenységgel kell pótolni. *[rágóújt]* Pá-

lyázatokat írok, a szívemen viselem a sorsukat, az ő kis sikereik az enyémekek is. Most az erdélyi írókra álltam rá. *[ezt így hirtelen vizualizálom, jaj]* Tamási Áron számomra példakép. Nyírőt is szeretem, a vonaton szoktam őket olvasni. Három fiam *[névelő nélkül]* a G. Á. művészeti szakközépiskolába jár, ha majd Pestre költözünk, számukra is kitérül a világ. *[rágyújt]* Tavaly a várvigasságokon az én konyhámban főztünk meg 5000 adag meleg ételt. Szeretem a munkámat. Emberekkel foglalkozni számomra kegyes ajándék a sorstól. A fiúk is szeretnek engem, akikkel foglalkozom. *[rágyújt]* *(Hű, de nagy itt a füst!, mondja egy kislány mögöttünk, utánozza az anyját, kicsit viccnek szánja, aranyos. Már csak a dohányzóba lehet ilyenkor jegyet kapni, a fél kocsi amúgy nem dohányzó, tulajdonképpen én sem. A kislány asztmás, az anyja fél, hogy a gyerek befullad, átviszi egy üres nemdohányzós ülésre.)* Minek ül akkor ide?! *[rágyújt]*

A váltócipőm puhán kopogtatom bent egész nap a laminált parkettán. Kedvesen mosolygok a fal mentén. Feszült figyelemmel bámulom a monitort, a számokat, a hozzájuk rendelt betűket. Ökölbe szorított kézzel koncentrálok a cégviccekre. Hogy jókor nevessek. Akarom, hogy mindenki kedves legyen velem, a szalvétát úgy hajtogatom, amint azt egy munkahelyen szokásnak gondolom. Szóval ez az akarás érzékelhető. Amikor este az íróasztalra hajtom az fejem, szétesek, cseppfolyóssá válok, és elrontok minden munkaidőn kívülit. Elfelejtetek, elnézek, elütök, elrontok. Sajnálom.

Szeretem eldugni magam elől a dolgaimat, aztán elfeledkezni róluk.

Nem kell úgy csinálni, mintha nem írnék. Nem úgy. Úgy sem kell csinálni, mintha ír-nék. Sem úgy. A belső kényszerem, hogy cizelláltan legyek őszinte és plasztikus, itt (értsd: onlány) tökéletesen bevált, beválik. Ezt kicsit félttem még magamtól a jövőben, de ugyanakkor optimista is vagyok magamhoz. Kicsit mintha alulértékelttem volna eddig azt, amit most túlértékelek. Onlány könnyű vagyok, pillecukor; gumiarábikum és állományjavító. Javítom, javíthatom magamat. IRL még héliumlufi, könnyűségében veszélyes, soha vissza nem térő. De ugyanakkor mondom, optimista onlány is. Optimista onlány egyenlő ringatag IRL. (Ugy dőlnek a betűim, mint naponta az elmélete-im meg-.)

Apafürdik, anyafőz, írni jó. Ennyit kéne most is csak, ugyanúgy, mint eddig. Buksimi, önkiszolga, meglesz. (Mondom magamnak.)

Hogy hogyan lettem én introvertált kakaóscsiga az utóbbi pár évben, azt nem tudom. Hogy hogyan volt, hogyan lehetett egy masszív időszakom, tulajdonképpen az első huszonhat-hét évem, amikor verseket mondani jártam, színjátszottam, de már így egész felnőtten is, nem csak az érettségi előtt. Nem is azt nem tudom, hogyan volt, hogyan lehetett ez így régen, hanem hogy most már miért nincs. Hogy én voltam a legmagasabb, és én mondtam a legkortársabb verset. Ugorjak csak vissza nagyobbat. Hogy én voltam az a trampli copfos, aki alsóban az éjszakai fogszabályozóját bevitte hordani a nagyszünetre, mert akkor rá volt ő figyelve. Aki félreolvasta a szöveget a sorokat, hogy kapjon végre szemüveget, amiben villoghat, ha a fogszabályozójáról már megfeledkezett. Hogy a lehangosabban, a legnagyobbat, a legkajlábbra, a legviccesebben mindent én akartam. Hogy kompenzációs egyensúlyzavarom volt, nekimentem direkt mindennek, hogy én azt véletlenül csináltam, és hogy ha már mérsékelten vicces alap-

ból is lehetek, kis rádolgozással hadd legyen egészen az. És hogy Lilla néni is hogy röhhögött, amikor a tanári szoba előtti ügyeletben – piros filcalapon fehér „Ü” betű a mellkason – seggen csúsztam le a szegeces fakorlátón. Hogy előző este fejben kigyakoroltam az esést, hogy hatásos legyen. Amit egy nyolcéves gyerekről senki nem feltételezett. Hogy hogy imádtam hatással lenni. Amit eldugnak a kocka mögé, az nem nem látszik, hanem nincs. Amit kimondok, vagy inkább kigügyögök, az addig van, amíg kimondom. A dolgok tőlemtől kezdődnek, és velemig bezáródnak. Ha megdicsérnek, jó vagyok, ha leszidnak, rossz vagyok. Így és nem fordítva. Amit elképzelek, az onnantól van. Homokos nyál a számon, lenyalom, csokis sütemény. A homokozólapat dél előtt karmesterpálca, délután varázshot. Ülve pisilek, lány vagyok, állva pisilek, fiú vagyok. Rosszul tüntetem el Csilicsala bácsit, rossz varázsló vagyok. Becsukom a szemem, eltűnök.

Ma először görkorival mentem és jöttem. Az a görkorista, aki légiesen suhan, legyen az kőrúti repedés vagy Thököly úti macskakő, és úgy pakolja lábait, mint egy porcelánbalerina, az öreg párok pedig mosolyogva, kart karba öltve, magukat teljes biztonságban tudva andalognak szembejőve, hogy nézd, anyukám, de ügyesek ezek a mai fiatalok, a sarki cukrászdában pedig sanzónra fakad a franciakrémés, merthogy ez az egész olyan mozgáskoordinált, hogy szerintük, mármint a franciakrémés és a lila nyakendő szerint ezt az egészet zenei háttérképpen muszáj megfesteni; akiről kanyarodási technikát neveznek majdan el, és nagy magyar anyák mutatják szertelen kópéjuknak, nézd, fiam, majd ha te is így fékezel, felvesz téged is a görpárt állandóra, meglásd – na, az nem én vagyok.

KURVA ANYÁD

Nincs a faxpapíron semmi felesleges faxni, nincs mondat végi írásjel, se felkiáltójel, se kis- és nagybetűs elkülönülés. A kurva anyámat, azt, mondja nekem a dm-faxszal zaklatott kisvállalkozó. Eltekintve rokoni kapcsolataim igaztalan minősítésétől, igaza van. Kőre kővel, faxra faxszal válaszol, ember és gép egymás ellen, tulajdonképpen hajrá. Ő az ember, én a gerillamarketing gépezetben az anyacsavar. A fax ez esetben csak közvetítő közeg. Az én anyámat, azt. Én is szidnám, ha olyat kapnék, mint ő. Apatikus indulata eleve el volt rendelve, mikor az én aláírással kimenő hübriszt megkaptam. Nem is hübrisz volt az, nem volt az eleve elrendelve, én rendeltem el, és megkaptam. Szóval én faxom, én bűnöm, ráadásul több ezerszeres sokszorosításban. Mi lesz akkor, ha a faxgép és a faxpapír személyiségi jogokra fog hivatkozni? Ha majd reklamálnak azért, mert kiírtam és -tottam őket magamból, az engedélyük nélkül, és a nevük megváltoztatása nélkül? Ha elbocsátanak azért, mert rossz színben tüntetem fel az irodai arzenált, rontva ezzel az iroda hírnevét? A kisvállalkozótól meg kapok még egy levelet, hogy ha idézni merem őt idézőjel és forrásmegjelölés nélkül, nagyon megjáróm? Hát akkor nagyon meg fogom járni.

Úgy kinyitnék egy csapatot, de félek, hogy túl nagyot köpne. Olyan vadbarnát és büdöset. Aztán persze folya szép tisztán, ha hagynám odáig eljutni. Nem merem megnyitni.

A kredenc üvegcsikokból összeállított sarki részében éppen három polc kap helyet, mint egy rendes nagyikakonyhában szokás. Lehet rá színezett felespohárkészletet,

használt és új szifonpatront, géztekereszt tenni, csak mindent ízlésesen tessünk tenni. Dekoráljunk bátran mozsárral, szekrény tetején sorba rendezett almával. A Párisalmá-gobelint és a lillafüredi emléket tessünk szépen a falra tenni, a tévétől kicsit távolabb, úgy ni. Legyen egy rádió is a konyhánkban, mint másnak, az lehetőség szerint ugyanolyan hangerőn szóljon, mint máshol. A legyeket szoktassuk a csillár köré, mint más rendes házban szokás. Ebben a kis rövidfeketés pohárban kávé is ihatunk, meg betacidot is. A porcukros nejlont gumival szorítsuk el vagy cukorspárgával, esetleg tehetünk rá ruhacsipeszt is. A lényeg, hogy ha a zacskó kiürül, fordítsuk ki, nedves szivaccsal törölgessük, szárítsuk meg a napon a nejlonbugyik mellett, és azután tárolhatunk benne gombokat és cipzárokat. Esetleg a már említett ruhacsipeszeket, netán faringoszeptes fémdobozt is tehetünk bele. Nejlonharisnyát sose dobjunk ki, mindent kíméljünk, varrjunk meg, ragasszuk be, dugjuk az üres dezodort a zoknisdobozba, sóhajtsunk nagyokat, amikor centrifugálni indulunk, törje fel a szánkat nagyapa zsebkendője, amivel mindig megtörölgetjük minden odaégett pirítós után. Legyenek hülye szokásaink, sok elhasznált, újrahaznosított felületünk, visszatérő nyikorgatásaink. A fiókban tartsuk a cipőkanalat és a torok kéményseprőjét egymás mellett. Tudjuk, ha várunk néhány napig, a keksz a kutyatálban kellemetlenül megszottyosodik majd, és akkor éppen olyan élvezhetetlen lesz, mint bármelyik nagyikának a környéken. Nyugodjunk meg, az unokáink ezt a kekszet utálni fogják, de mi ezt nem fogjuk észrevenni, sütünk-főzünk, és szottyasztunk tovább rendületlenül. Öblögessük le teával a protézisünkre ragadt kekszmaradékot, aludjunk nyitott szájjal a tévé előtt, szeressük a nejlont. Fekete műanyag henteskötényben mosogassunk, hokedlin viaszosvászonra tegyük a száradó tányérokat. Felejtsük el néha lehúzni a vécét, ami a konyha mellett van. Kis pisiszag lesz olyankor, de ne aggódjunk, az jó, az masszív felnőttkori emlékünknél lesz nekünk, könnyedén visszasírható. Beleivódik az éjszakáinkba, de még a késő nagykorúságunkéiba is.

Izzadt, rozsdásvas-szagú a vállam. Rükskös is. Nyár van.

Ahogy bent az ügyvezig és mi, lányok. Hogy vagyunk. Hogy működünk. Hogy cégvacsorálunk. Hogy az ötszámjegyű főételre hányingert nyelünk. Hogy ez a bizé belül meg se piszkáltatta velem a csodabáránybordát a provanszi takonykörettel. Hogy így mondom az ügyvezignek, hogy te figyelj már, te egyre nagyobb vonalú vagy. És hogy ezt így ki se hallotta belőlem.

Ahogy a szigeti veszedelem, ami homokos volt és drága. Hogy három napig megfeszülve jól éreztük, ahogy a másik minket, és mi őt viszont. Hogy megszültük. Kifacsartuk. Meggyurmáztuk. Lecsókoltuk. Lehoztuk. Visszavittük. Megnevettük. Betakartuk. Megtartottuk.

A hülyékből élünk, bukott ki a sokadik benyelt, elharapott céges félmondatom után egy jól megrágott, artikulált egész is. Szó bennszakad, szalagfüggöny fennakad, a munkaviszonyom meg mindjárt megszegik, gondoltam. Aztán mégse történt megint semmi. A szalagfüggöny a huzatban kiakadt, én meg vissza. Ügyvezigünk hallása/szövegértése szelektív.

Elmész te a fenébe. Ezt se hallotta. Ki fognak rúgni, félek. (Nem.)

Nincsenek a fejemben mondatok. Csak az van, hogy amikor eszembe jut a szél. A lábamra tekeri a nadrágot, az utálatos, ez van a fejemben. Kilesz tőle a zoknim, ha van ilyen. Meg hogy a vékony, izmos lábat kiemeli, az jó, a vastosat is, az nem jó. Hát lehet sejteni rajtam. Lobogós nadrágot szélben sose. És a fokhagymás fasírt is túlzottan az ma. És a Főhercegné is pisiszagút pisil. Felejteni kéne testet.

A jégkockapult az pont jó talponállónak, elbírja az ingyensört meg az összetarhált töltött káposztát száraz magos kiflivel. Itt hagyta a kezemben ezt az üveg rosét, igyad már, felmelegszik. Mocsok éhes vagyok, tendáljunk. Ez is nyert? Elfogyott a pöri, bazz, vakkard ki nagyon gyorsan azt a nokedlit szafittal. Akik elgyömöszölik a géphímzett-logós polártakarót a táskába, gyere már, van ülőhely. Jó csaj vagy. De ronda vagy. Szép vagy. Ez a túrós bigyó nagyon állat. De hülyén nézel ki. Nézd, a fejét nézd, megint azt csinálja. Te részeg vagy. Elszakadt a cipzárom, tépd már le. Kívül marcipános. Nem jön, bepisilek.

Akik az utolsókat rúgják.

Behozta az irodába ő is? Fejjel lefelé a tuját. Mikorra érkezik? Nem hasonlított rá. Minek az? A köröm alatt. Jóllaktál? Küldd azt át, légy szíves. Nincs reszelőtök? Azt bírnám. Álmos vagy? Beszéltem Ilikével. Boldog? Tejfőllel, aha. Nem ő tartott decemberben is? Mindjárt elalszok. Küldesz linket? Őt is. Mit vigyen? Jobb is, ha nincs az a nagy szerintem. A tűzőgépet vagy a lyukasztót? Apa holnap megy Pestre. Tejfőllel vagy anélkül? Bemutatom a fiamat. És apának milyen? Hát elmúlik, átalakul. És te erre mit léptél? Becsuklak. De most mi a szart csinálsz? Kilencéves. Átment? Mindig lecsúszik. Hogy micsodánk? Még egyszer. Kivel? Reszelőtök. Mitől lehet ilyen bűdös? Akkor majd valamikor. Mi az, hogy még? Nem megy, jóllaktam. Ki csomagolja be? Nekem durva. Mennyire reggel? Én legalábbis annak képelem. Sorrendben? Kicsit beszakadt.

A lábam nő, a cipőm zsugorodik. Ma az irodába nyolc perc késéssel érkeztem a nagylábujjaimhoz képest. Ott fityegett rajtuk két répaszín lánykaszabás barbipapucs, az ügyfélszolgálat meg tanácsstalanul nézte, mi ez. Aztán megérkeztem én is. Betoltam magam a laminált padlóval együtt, magam alá gyűrtem a faxgépet és kétpolcnyi előfizetői számlajóváírást dossziékkal, tokkal, vonóval, kilöktem egy gipszfalat, majd a nagylábujjammal véletlenül kiszúrtam a Főhercegné barnásmeleg mogyorósín szemét.

Holnap mondok valami hangosat és csúnyát a Antonúr ügyvezigre véletlenül, amikor ő a piszoár felé megy sliccre tartott bal kézzel, én meg a rizses lecsómat rakom majd be a mikróba. Tekintetünk találkozik, én elvörösödök majd, és ő ebéd után behív az irodájába. Megkérdezi, miért neveztem megalomán, komplexusos, elkényeztetett paprikajancsinak, majd felhívja a figyelmem arra, hogy nem kötelező itt dolgozni. Én végig a benti szobacipőm orrát bámulom, a fejem pedig még mindig ég, ugyanúgy, mint amikor a rizses lecsót szorongattam a mikró előtt.

Másnap már nem jövök be. A lányok egy ideig hiányolnak majd, Angyi nagyokat sóhajtozik, gyümölcsnapokon és víznapokon, hogy együtt mennyivel könnyebb volt legyűzni. De a negyedik szénhidrátnapon már eszébe sem fogok jutni. Néha váltunk még sms-eket, karácsonykor fognak még szárnyas angyalokat kívánni nekem, meg kandalló-hőeséses meleget rímekben, aztán vízkeresztre már elfelejtenek. Mongyi ta-

lál majd valami jól fizető állást Szirszarszárszón, Angyi meg lefogy öt kilót. Én addigra még kövérebb leszek, és még munkanélkülibb. Aztán inkább hónapokig nem szólok senkihez, levegővel táplálkozom, a kezelőorvosomtól nem kérek időpontot, az inzulint elfelejtem kiváltani a patikából, a sok hipótól egy addig nem ismert mellékhatásom jelentkezik, egy addig fel nem fedezett mellékhatásom. Megtanulok csodaírni. Némán teleírom a falakat otthon, az első emeletet, a másodikat, a liftet, a kerékpártárolót is tele-csodaírom.

Aztán amikor meghalok az éhségtől, akkor híres leszek.

Csodaíró halott médiamogul. És mindenki én akar majd lenni, mert vékony és titokzatos halott vagyok, és tudok csodaírni is. Halálom után elhülyülök, elkezdek újra beszélni, és egymásnak ellentmondó dolgokat nyilatkozom a kereskedelmi csatornákon Rizses Lecsó néven. A cukorbetegségem halálom után el fog múlni, kitüsszentem vagy kicsuklom. Halálom után is tele fogok csodaírni mindenkit, és az egész világnál vékonyabb és mosolygósabb leszek. Vékonyabb, és nem karcsúbb, mosolygósabb, és nem boldogabb. Aztán egyszer csak elmúlik a csodaíró képességem, elkezdenek rohadni a fogaim, a lábamon foltok jelennek meg. Először a csinos kisujjamról kezd leesni a hús, majd mindenhol máshol is. Szilánkos gyros leszek. A végén az orrcsontommal próbálok írni egy körüti társasház be nem épített padlásterének a falára, de nem fog menni, mert a kis tüéles orrhegyem mindig leszedi majd a vakolatot.

Úgy fognak kisöpörni a tetőablakon, hogy észre sem veszik.

2007

Ez nem úgy van, hogy szép lesz az egyszerű szerinted. Az nem lesz, az mindegy. Nem lesz szerinted. Nem szerinted lesz. Nem azt hiszed el. Hanem hogy egyszerű csak elkapja a feneked a farmer övbújtatójánál, és odahúzza. Beleharap hátulra, és ez csikiz. Ott is, meg belül is. És azt játssza, hogy beleragadt a fenekedbe a feje. Ami megint csak hülyeség. Meg mondjuk zárójelben megemlítenéd, hogy ha már úgy vagyok, hogy ragad a feje valamibe, akkor az már inkább a szélesnagy segged, az. Deszóval/Ésszóval röhögsz akkor is. Mert ez ilyen időszakai szellemi fogyatéék. Kétszer csak apáddal vesz tévét nektek. Háromszor csak képes rágyógyulni a kádban a zöldfűszeres tejfölös szendvicseidre. Amely szendvicsek sokkal gyíkabbul néznek ki a léggel bélelt erzsébetkenyéren, mint ahogyan hangzanak. Mert olyan eliten hangzanak, pedig nem azok. Inkább gyíkok. Meg savanyú uborkával vannak találva. És a kolbász is rágós rajtuk. De háromszor csak rájukgyógyul. És csak tejfölös lesz derékig. És sokszor csak nemtudod. És ő se tudja. Szóval az úgy van inkább, hogy neki elhiszel, hogy elhisz, és akkor egy kicsit úgy maradtok.

*héjában a vitamin
kicsi madárlátta
túlادagod kiürül
záptojássaláta*

Az úgy volt, hogy gyógyszerár, posta, esetleg lottózó, a boltból sóskifli és kalács. Egy-szerre maximum három funkcionálisan körbejárható objektum. Ha olyan napom volt, még egy csavart fagyit is lazán vagy kevésbé is lazán, de belefért. A csavart fagyit tulajdonképpen majdnem mindenbe belefért. Legfeljebb közértes kék kosárban vittem haza a cuccokat véletlenül. Az első tampontól is inkább tartásom volt, mint félelmem. Az első saját pénzből befizetett csekkől is. Az első egyedül utazástól is a buszom. Aztán vasárnap, az esti fürdés-hajmosás után is konkrét tartásom volt az első hétfői órától. A bundáskenyértől is inkább tartottam, amit nyolcévesen egyedül akartam ott-hon elkészíteni, de Gy. végül eldugta előlem az olajat. Aztán az első behatolásnak is tartása volt bennem. Az első csóknak is, amire így konkrétan már nem is emlékszem, csak a sok sokadik nyelven puszikból lett valahogy összerakva bennem egy nem létező edeskes szájízzé valami nem létező kocsi anyósülésén.

Max. öt év, és ha addig bevállalom, már akkor se leszek fiatal. Az anyám se lesz fiatal. A lányom se lesz fiatal. Ha bevállalja. Jó lenne, ha értené a Frakkot. A magas koleszterinszintet meg a pajzsmirigy-túlműködést még bele se számoltam. Anyai ágon a cukor is ott van, nincs még szövődmény, de tíz év, és csóstül jönnek, jöhetnek. Apai ágon bele se számolta. Nagymama leszek. Nagymama lesz. Két szekrény csak gyerekkönyvekkel van tele. Neki. Ócskának fogja találni. Tíz év múlva már öreg leszek. Öreg lesz. Mire iskolába megy, rákom is lehet. Rákja. Nem dohányzom, de hát ez se jelent semmit. Apa leszek. Nem dohányzok. Már most középkorúnak mondott vagyok, még akkor is, ha ez nem látszik rajtam. A Vidám meséket ócskának fogom találni. Középkorú. Dohányzik. Megcsalhat. És ha jön egy téglá, egy autó, egy nő. Most lett csak rendes tévém. Azt se tudom, milyen nagypapa lennék. Az ő tévéje. Az ő lakása, autója, nője. Megcsalhatom. És ha nem lesz egészséges. Hitel nincs, még, hálisten. Ha lesz másik lakás, nagyobb, akkor még lehet. Sajnos. Szerencsére. Ha most vagyok negyven, és két év múlva összejön, akkor az ötvenen túl leszek, mire felsőbe lép. Lépek. Nagyapa leszek. Lesz. Ha el nem múlik. Én se lettem egészséges. A tébéjére is gondolni kell. A Boribont szerettem. Ha most vagyok hatvankettő, akkor még lehetek.

Az úgy volt, hogy Nagyi felírta egy cetlire, hogy mondjuk faringoszept, algopyrin ésatöbbi, és elmagyarázta, hogy a három ablak közül melyik a kérős, melyik a fizetős és melyik az átvevős. Ha recepttel mentem, az tovább bonyolította a helyzetet. Azt is elmagyarázta. Tartottam a helyzettől, nem féltem kifejezetten. Mondom, tartottam. Hogy aznap esetleg átmeneti ablakcsere lesz. Vagy a lottózó ideiglenesen beköltözik a patikába. Vagy új dolgozó érkezik és mittudomén. Hogy nem úgy lesz, ahogy arra fel lettem készítve. Ahogy a papíromra le lett rajzolva. Aztán jött az, hogy a postán melyik ablakban van a csekkbefizetés, és melyikben a levélfeladás. Táviratot nem bízott rám, szerintem látta rajtam, hogy ezektől az alapfokú műveletektől is épp eléggé izzad a tenyerem. (Meg mondjuk ez egy feleslegesen szépelgő epikai kitérő is, mert a táviratfeladás még egy nagycsaládos gyerek életében is legfeljebb kétszer van egy évben.)

Mondjuk, most tudnék enni krémkapucsinót, vajpuha húst, rakott mindent, csokisan mást, joghurtot, uborkasalátához valókat, habot, babot, de fáj a hasam, gyümölcsnap van, nem lehet. Bébikukorica, bébikukorica, bébikukorica, bébikukorica, bébikukorica, bébikukorica, bébikukorica, bébikukorica, bébikukorica, pirosalma, még mindig nincs. Meg mondjuk tojást, hagymával vagy anélkül, lágyan, keményen, egyben, sütvé, verve, főve, szét, fel, besó, lecsap, anakronisztikusan is, fallikusan is. Ecetes szilva,

gyöngyhagyma, bébikukorica, bébikukorica, sósmogyoró, bébikukorica, sósmogyoró, kóla lájt, körte, alma, körte, ecetes szilva, sósmogyoró, amúgy meg fogalmam sincs, de tényleg, de az viszont, de az nagyon.

A baj az, hogy kevés a szoknya ebben a városban, amit még senki se hordott, és kevés a szó a számban, amit még senki se vett a szájába. Jelzősziréna meg igeriadó vijjog folyton ebben a zsírosra hordott fejemben, amim lett nekem így lassan harminc éve. Azok a többi szoknyák és azok a többi szavak meg mind húszévesek, ráadásul slankítanak. Persze nem engem, őket magukat. És mintha nekik, a szálkás és igeslank húszasoknak még a szavaik sem zsírosodnának ennyire. Iskolát kéne alapítani.

A combinón leszek rád figyelmes. Mint Anya meg, büszke. Egy fiúval beszélgetsz. Kihallgatlak. Nem is, félhangosan beszélgettek, inkább kihallgattatod magad velem. Térdig érő oldaltáska van rajtad, rövidek a lábaid, és a homlokodba lóg a vékony szálú bébihajad, mint nekem nyolcvannyolcban. Én is leszartam, te is leszarod. Tologatod a szemüveged bele a szemedbe, a szempilláid pislogáskor már súrolják a bifokáliát. Nem sokat költök rád, nem is igényelsz sokat, az látszik. Oldalra vethető iskolatáska, közepesen divatos kordok, meg úgy egy tucat idénypóló idényszínekkel a jeansclubból. A zömleszendvicsemet, amit csak félig vágok neked félbe, nagyszünetben mindig megeszed, bár a vajba ragadt szalvétadarabokat kicsit utárod. Tízcé, hetedik kerületi tizenkét osztályos, osztálytitkár vagy, a padtársad nem utál, de nem is szeret. Magyar, ének, töri, biosz év végén ötös, a többi félévente változó. Irodalmi színjászó. Van már valami fogalmad a filozófiáról is. Majdnem mindent annak hívsz, ami szerintemmel kezdődik. Mindig találsz olyat, aki meghallgat. Szeretsz okoskodni, mint én nyolcvannyolc után és kilencvenkettő előtt, tartós párkapcsolatban. Te még azt se tudod, mi a tartós párkapcsolat. Előtte vagy annak, hogy kétnaponta mosd valakiért a zsíros szőke hajad, de már pattanásosodik a vállad. Jeansclubos idénypólóddal próbálsz takarni őket. Tele van a combinó a hangoddal. Végig az irodalomról beszélgettek. A fiú a leszállásom előtti pillanatban azt mondja neked: *nekem is van transzcendentális motívumom, de az inkább a tudomány felé irányul. Szőkén, zsírtalanul és rövidlábúan bólogatsz, mint én nyolcvannyolc után és kilencvenkettő előtt, tartós párkapcsolatban. Még fogalmam sincs, hogy akarlak-e majd.*

„...és száll a hajad is; olyan vagy, mint egy csehszlovák királylány a négyzetben.”

Késő délután, amikorra visszaérek a megbeszélésekről a hotelszobáiba, ott várt a pizzám összehajtogatva az ágyon, ahogy még soha. Ember így hajtogatni nem tudhat. Én ilyen még nem láttam. Ha ez a nő hazamegy, és megtanítja a lányának, nézd, lánynom, hajtogatni csak így, pontosan szépen, ahogy a csillag megy az élen, elvágólag, persze mindezt németül, akkor az a lány is így fog hajtogatni, ilyen szentül, és akkor eggyel többen lesznek, és mindig eggyel többen lesznek, mert mint a népmesében, a lányoknak mindig lesz egy lánya, és mind megtanulnak ekképpen hajtogatni, és a világ egyre jobban megszentül, és minden hotelszoba minden kiválasztott hajtogatója a mennybe megy.

Megveszem azt a kőházat, és befejezem, aztán itthon, illetve a valamikori lakásomban kiöntöm minden fiókomat, persze azokat, amik tizenéve ugyanígy állnak, több kötözésen túl is. Szóval kihordom a cuccot a kőházhoz egy platón, jó filozofikusan. És

egyenként minden egyes megveszekedett, megragacsosodott darabot elkezdek kirakni arra a kőfalra, balfelülről haladva jobbfelülre, aztán alá balról jobbra, és így tovább.

Míg leérek a keramitig, kiragasztok egymás mellé minden egyes darabot, ami valaha is, egyszer is a kezembe került, és én nem akartam kidobni, vagy csak azt hittem valamikor, hogy nem merem többet nem látni. Kis pötty. Pillanatragasztó a hátukra, és platty, odatapasz, cédé, tolltartó, szalvéta, Anya és az összes elrontott rajza tizen-, huszon- és ötvenéves koraiból, Első Titusz egy alpakkakeretben, a légfrissítő párna, Nagypapa és az ő bányászkitüntetése, a junosztuunk, a Plútós matrica az emeletes ágyamról, Apa mágneses derékaljban és az amatőr rádiózós készletével hetvenegyből, kiskanalak sorban, lámpapernyó, képeslap, hűtőmágnes, képeslap, a világirodalom klasszikusai egymás mellett a hátlapjukon egy pillanatpöttyel, piknikek és csíkosok ugyanúgy, hűtőmágnes, basszusgítár, szép pár férficipők, Második Titusz felpöttyölve egy mini-mókuskerekkel, cigisdobozok, az anyai család, az apai család, zetorcanga, camping.

Az első pár cipőm, az első monitorom, a tájékoztatófüzetem lapjai egyenként kipöttyölve a beírásaimmal, Nagyi és az ő kenyérpírója, a C64-es joystickom, a színesbőrű Tina babám, narancssárga lavór, Kukucsáné a könyöklőpárnájával, hamisított nap szemüveg, bio-molylepké-irtó tele döglött molylepkékkel, összeragadt pillecukrok egymás mellett sormintába pöttyezve, az első férfi, a második, a harmadik meg a többi is kétdimenzióban, ilyen férfimetszetek, köztük ilyen kis spejzpolcpapírok, vagy mik elválasztónak, Zsé basszusgítárral és összehúzott szájjal, az eltörött féltengelyünk, a kefével kitépett összes hajaim tizenöt éve, bár ezeket kicsit nehezebb bepöttyözni. A Hajdumat, a Zanussi, Gyuszó és a bokától derékig érő kétlábás gipsze, Zárai és Vámosi, Milupás dobozok, betacid, faringoszept, tejporos zacskó, Tímeja, papági, puszkajutka, Boribon, a kocsimintás falvédő, elefántos radír.

És áthívom mondjuk az új szomszédot, megmutogatom neki mind a négy telerakott falamat, ő nézi faltól falig a családomat és a dolgaimat feltapétázva a falra, és azt mondja mondjuk, hogy nézze, hölgyem, így nem lehet élni, és én a homlokomra csapok, és azt mondom neki, hogy hát persze, tényleg, nem lehet, és akkor, na, pont akkor meghalok majd.

– *És mi ez a műanyagfadarab?*

– *Azon van az a deszka, amit kettévág a samurájmajom.*

Dolcsevíta szinyoríta, szalakális parafrázis, rétes élet, fingató.

Nincs dráma margarinból, líra és lant a reggeli toalettre jut csak Kircsin lebegés. Türemkedik a szinesztézia frankón, hoppácska. A hazugság legmagasabb fokán a tű egyöntetű. Mentális alapon tartom fiatalon az arcbőröm. Visszatizennégyévesedek. Bármitől képes vagyok elvörösödni. Magamban azt kell előtte mondanom, hogy figyelj, erre szoktak mások elvörösödni, de te nem fogsz. És akkor már érzem is, ahogy a nyakam felől elindul, fültövön csippent, és megszorít a babahajszálak tövéig minden egyes munkahelyi megbeszélgetés.

Kárpát-medencei erdeink közkedvelt, illetve honos énekes ragasztózómadara a göngyöleges szigszalag (cellux capitalis). Ez a ritka, ám annál gyakoribb faj jellegzetes cserregő hangjával buzdítja párosodásra tojóját, melynek eredménye az ún. összeragadás.

Párosodó hangjelzése – ragaggy, ragaggy – gyermekversek és mobiltelefon-csörgések kedvelt felszólító módja. Kerüli a nedves helyeket és egyéb irodai fiókmadarakat. Meghitt ellensége a kapocsgém és a jancsiszegy. Újabban íróasztalok mohás részein őshonos.

Van medence. Gyerek meg felnőtt. Látod, hullámzunk. Ez itt nem a Balaton, ez itt generált, de azért finom. Félóránként nyomatják. Aztán van meleg, meg van hideg. Kapunk mindkettőből. Mint az életben, mondanád, ha mondanád. De nem mondod, mert tudod, hogy egyszerre gondoljuk, hogy ez azért így kimondva elég tré lenne. Van nap. Látod. Süt. Hunyorogva figyeled azt a kis baktériumot a csarnokvizedben, amit állítólag nekem is látnom kéne az enyémben, ha hunyorítok. Állítólag jobbról balra, balról jobbra utazik az ember belső szemhéjában. Én nem látom. Látod, csúszkál a bikinim. Mindig anyagi megjegyzéseket teszek, amikor pedig a tájat kéne dicsérnem, vagy csak úgy passzívan belelennem a tájba. Olcsó a lángos, én így mondom. Ez itt a gyerekkor, te így mondod. Én is így mondanám, de te mindig megelőzől. Összecsöpögteted a törülközőt, én így mondom. Érzed, milyen nyirkos a föld?, te így mondod. Megint megelőztél. Így utólag is. Tudod, az úgy van, hogy az ég az kék, mondom majd neked egyszer csak. És az égre mutatok. Látod. Aztán meg. Felesleges beszéd. A legtöbb az ilyen. Ami meg nem ilyen, az a lehető legtöbb. A csarnokvized. Láttam. Olcsó jégkása. A lehető legtöbb.

Tekert mindenkin egy-kettő hirtelent, fájdalmasat ez az ősz azért, ahogy így elnézem.

Olyasmi vagyok, mint egy magát tapogató hosszú gumimatrac. Van valahol egy szelepem, keresgetem, közel vagyok, még nincs meg, de meglesz, tudom, majd jól kihúzom. A gumimatrac tudja, és majd jól kihúzza. Szóval optimista és keresgélő és tapogató és hosszú gumimatrac vagyok tulajdonképpen. És ki akarom húzni magam. Ez mind vagyok egyszerre.

Nem kell bonyolult dolgokra gondolni.

– elsőben csináltunk ilyen színes plakátokat áhármásra, hogy zsírkrétával meg színes-sel ráírtuk a három tavasz ünnepét, meg rajzoltunk ilyen kokárdákat is, hogy éljen március 15-e, meg éljen április 4-e, és fogalmam se volt, miért éljen, de éljen, és akkor én gyártottam őket nagyüzembe, mert jó volt, mert kokárdát meg ilyen trikolór nemzetiszínt rajzolni mindig ilyen ünnepélyes izének gondoltam, és akkor jött értem anya délután, és mondta a tanító néni, hogy itt vannak a Juditka rajzai, amikből az anyuka nyugodtan hazavihet, amit akar, és akkor én az orra alá dugtam, hogy itt van ez, anya, nézd, éljen május 24-e, tele kokárdákkal meg vörös csillagokkal, és nézett a tanító néni a tisztelt anyukára, hogy ez mégis mi, és akkor én gondoltam, hogy bazmeg, nem tudod, mi ez, hát valami állami ünnep, de neked kell tudni, mi, te vagy a tanító néni, és akkor a tisztelt anyuka mondta, hogy hát ez a Juditka bátyjának a születési ideje, és asszem, nagyon röhögtek, én meg néztem ki a fejből, hogy most mi van, nem tetszik a vörös csillagom, vagy így mi.

– aztán meg a hatodik utáni nyáron, amikor a billatároi művésztelep udvarán tollasoztam pizsamában, és valaki kiordított a társalgóból, hogy meghalt Kádár, én meg utána azt, hogy oda az igazságtalanság, de tényleg fogalmam sincs, miért pont ezt, és vi-

hogtam, szóval az ezutáni iskolaévben hetedik elején elmentem a szokásos iskolai versmondóra, amin mindig M. Gabi miatt lettem csak második, pedig neki sípoltak a szieszegői, és ritmusra nyújtogatta a nyakát is, annyira affektált, hogy szóval elmentem ütőtőrő-egyenruhában, mert tavaly is úgy kellett, meg tavalyelőtt is, és akkor mindenki röhögött, hogy ezt már nem kell, és az M. Gabi speciél az arcomba sziszegte a nagy húsos ajkával, hogy ren-cer-vál-tás!, és persze akkor én megint csak második lettem, ami biztos a nyakkendő meg a síp miatt volt, amit mondtam is anyának, aki persze akkor is csak röhögött, hogy de én megkérdeztem apádat, és ő azt mondta, vasaljam csak ki, abból baj nem lehet, meg hogy már akkor is ekkora lábam volt, mint most, szóval a rakott szoknyához csak férficipőt tudtam húzni, mert mást nem lehetett rám kapni, és így mondtam a csillag helyére akasztott új címer alatt a díszteremben rakott szoknyában cúgos férficipővel és piros nájlón nyakkendővel, hogy Lóci óriás lesz.

Tizenöt éve Londonban Nelson admirális alatt a galambok agyonszarták a frissen dauerolt domjánedit-bubihajamat és a türkiz szattyánbőr kabátomat, ami valószínűleg nem is volt szattyánbőr. Pajeszom volt, és vékony voltam, állandóan esett ránk az eső. Szke papírkamerájával minden képen vidám magyar cserediáknak tűntem. A második napon a magyar luxusbuszban eldugult a végé, és illatosított fenéktörő-galacsinokat gyúrtunk az orrlukunkba, hogy ne érezzük a dögszagot. A szállásadónk egy mélyen katolikus zongoratanárnő volt, aki harmincöt évesen még soha nem volt férfival. Nem mondta, mi láttuk rajta. A kis helyet foglaló bőröndöm kis helyet foglaló neszeszerében a kis helyet foglaló ingyenes kozmetikai termékmintákat mind rendeltetészerűen elhasználtam. A tizedik napon viszont három zacskó testápolóval mostam hajjat, mert azok cirill betűs termékminták voltak. Egyre vékonyabb lettem. Tíz napig vedeltem és ettem és pisiltem folyamatosan. Mire a bűdös végés luxusbusz beparkolt a Távhő mögött Miskolcon, semmi másra nem vágytam, mint kiinni egy magyar csapat és pisilni otthon egy nagyot. Úgy tízpercenként. Rá egy évre Edinburgh-ben már ráírta az angoltanárnő a lapomra, hogy speciális ellátást igénylek. A hazafelé úton jutott eszembe, hogy a négymacskás alkoholista mama végében hagytam a tartalék fecskendőimet. Anyáék akkor is a parkolóban vártak. Aztán tizenöt év.

Jön a pirosheetes, mondom neki a Blahán. Előrébb állunk, hogy felszálljunk. Aztán látjuk, hogy nem is pirosheetes, hanem egy malacszállító kamion, csak olyan pirosas az eleje. Szóval beáll az évigérő malacszállító kamion a megállóba, mert pont pirosat kapott. A malacok görnyedten sírnak, eszelős az a hang. Bűdösek. Az évig érnek még így görnyedt háttal is. Belehajt a kamion a zöldbe, eltűnik a Keleti felé. Ott marad még a szag a megállóban, és csak amiatt hiszem el ezt az egészet.

Géz, ragtapasz, műselyem sál, gézügyesség, magyar fűrtös, magyar virtus. Lefekvés előtt egy fél paradicsomot erősítettem a jobb szememre. Gyulladáscsökkent, gondoltam. Tér látásom gyakorlatilag nincs, de még azóta se, hogy levettem a készségeket. A légfrissítőt beleejtettem a végébe. A kiflit félrevajaztam. Mosogatni nem merek, mi van, ha a nagylábast félremosogatom. Kicsit azért szorongok, illik-e a gázszerelőket bedagadt szemmel és mosogatatlanul fogadni. *Asszonyom, magát aztán jól elintézték, ráadásul még mosogatni sem volt ideje. Mutassa azt a FÉG kombit.*

Bizonyos dolgok csak a helyet foglalják bennem.

Kicsit sem spórolok a munkahelyi kávéval, pedig nem is szeretem a kávét. A pultot rendszeresen összemaszatom. Az ablakpárkányon még a döglött legyeket is megnyomkodom körömmel. Néha lepisilem kicsit a műanyag vécéülőkét. Letörlöm, persze, de akkor is, a munkahelyi baktérium az munkahelyi baktérium. A vécépapírral se spórolok. Égetem feleslegesen a villanyt már délután fél négytől. Van, hogy egészen fél nyolcig égetem. Délelőtt sose vagyok hatékony, éledezek-álmodozok, délután meg sokat fogyasztok. Irodice rogyasztok. Kigázolgok meg kigőzögök, pisilek, kakilok, izzadok, dermatológiailag tesztpozitív vagyok. Most komolyan, mikor veszik már észre, hogy deficites, színes-szagos humán erőforrás vagyok.

A kádban jöttem rá, csempére felpolcolt lábakkal: minden érzésemet felülírja a félelem. Vékony hártya, mégis súly, kártalan mellékhatás. Napszemüvegben fürödtem. Így pont annyit látok a világból meg a testemből, amitől még nem félek annyira.

Gyere, Gizi, megágyazok neked a Blahán – mondta nekem a Gépész, mert itt még tudott viccelni, és én meg még tudtam rajta röhögni. Kicsit hisztérikusan, kicsit hangoosan, de tudtam. Röhögni.

Úgy szálltunk fel az erzsébetborzasztói buszra a zörgős és elfeketedett kajzeres füleszatyórral, meg a hón alá csapott alighasznált hátpléttel, mint a legelvetemültebb csövesek. Még az elvetemült csövesek is megbámultak minket. Négy és fél kiló bakelit, Hoffi, Omega, Németh Marika. Minden, ami az állott olajszagú gyerekkor. Úgy három szatyorban, tokkal-vonóval, akciós téasztűrővel meg az elvesztegetett gyerekkori szagok emlékével. Minden, ami utálatos, mert annyira nem lehet szabadulni tőle. Mert annyira boldog múlt, és most meg annyira fájó és melankolikus jelen.

Kiborult. Kiborultam. Közel a gyerekkor, távol a kerület, sötét a város. Kétszer egy kézzel egyensúlyozva keresgéltem a súlypontot, azt a valamikorit, amit a hollóházi porceláncica nyelve vitt el, vagy a meztelen műanyag néger táncosnőé, már fogalmam sincs, de hogy mostanában már szeretném, ha nem is érdekelne, az egészer biztos.

Kicsit gyűlölöm a boldog gyerekkorunkat, meg a hetvennyolcas kártyanaptárokat. Persze, gyűlölöm, mert még mindig a fél inzulinpumpámat odaadnám egy eredeti szivacsos mágnestolltartóért. Mert már levegőt venni se tudok, ha nincs a számban a szagos radír íze. Mert éhgyomorra beteg leszek, ha a kifli nem kanyarodik úgy, mint a rendszerváltás előtt. Mert meg kéne már öregedni, de – ahogy Nagy mondotta volt jó archaikusan, egyben – nagyongyorsan, és mindenféle maszlag nélkül. Oda kéne már feküdni arra a jó kis műszálas csipketerítőre, és ott kéne megrohadni tudatalatt. Távirányító nélkül, filmnoárba.

Egy könyv.

Kezdődhetne úgy, hogy a telefonfóbiás fel akarja hívni a telefonfóbiást. Fel is hívja, de a másik nem meri fölvenni. Vagy hogy fel se hívja a másikat, és a másik úgy nem veszi föl. És erről szólna. Erről a beszélgetésről. A könyv. Hogy nincs.